

Barokken går amok i Holte

I Gl. Holtegaards opulente senbarokanlæg med pomp, pragt og snorlige linjer har Malene Landgreen sneget en hippieånd ind på flere planer.

Goodness Gracious!

★★★★☆

Malene Landgreen
Gl. Holtegaard,
Attemosevej 170, 2840 Holte
Frem til 3. juli

Af Birgitte Ellemann Höegh
bieh@berlingske.dk

Jeg er helt syg med Malene Landgreens grønne farvespil. Det dukker første gang op i rum nummer to i indendørsdelen af hendes udstilling »Goodness Gracious«, det breder sig over hele det senbarokke anlæg, det er sammen med hen-

des småflabede buttede protestengle dét, jeg husker bedst, da jeg har forladt Gl. Holtegaard.

Farven har hun efterladt over to lærreder i mønstre, som får det til at ligne det kvindelige køn, en blomst eller folder i hud. De er en del af hendes serie af værker opbygget af farvet gazestof, hun ud fra bedste 1970er-batikmetode, det man kalder for 'tie-dying', har dyppet i maling og ladet tilfældighederne vandre på. Siden har hun klæbet sine mønstre op med overlapninger på sine lærreder i en styret samklang af farver, former og dybder.

Og således bløder hun for første gang og aldeles formfuldendt op for sin brug af de mere stramme og veldefinerede geometriske former, vi kender i hendes tidligere værker. For eksempel hendes 30 meter høje udsmykning af et trappetårn i den nye fløj på Rigshospitalet. Her på Gl. Holtegaard slipper hun ikke tøjlerne

helt, men har sat sine lærreder op - en suite - gennem slottets sale, hvor en rest af gaze i lærredets højre side gentages i det næste værk for således at blive tæt forbundne som en guirlande.

Det føles som et ætsende farverush at gå gennem salene. Lærredernes monumentale størrelser og farver frisk fra fad går lige durk i kroppen og sætter min hjerne på arbejde. Præcis som vi automatisk leder efter former og figurer i Rorschachs berømte blæktegninger, leder jeg efter mening i hendes udflydende figurer.

Med udsigt til evigheden

Islottets centrale havesal gør Malene Landgreen et øjeblik holdt for sin guirlandeleg. For hun har kigget barokarkitekturen efter i sømmene og forstået, at salen har en særlig betydning og

Over to værker i haven leger Malene Landgreen med tallerkener, der får formater af skulpturer, som forandrer sig med landskabet, og som havens fugle bader i.
Foto: PR

Malene Landgreen er en mester udi farver, former og dybder i sine abstrakte værker. På Gl. Holtegaard er det navnlig det grønne farvespil, der forfører anmelderen - i en suite, hvor hvert værk griber motivisk ind i det næste. Foto: David Stjernholm

kraft. I havesalen er der nemlig den mest lineære udsigt til havens symmetri, som den kongelige hofarkitekt Lauritz de Thurah bag paladset fra 1756 har skitseret med forlæg fra Versailles-slottet uden for Paris. Fint skal det være!

Det siges, at Ludvig d. 14., der iscenesatte sig selv som Solkongen, havde placeret sit soveværelse i Versailles' havesal, hvor han kunne lade øjet vandre ned over havens hovedakse og op til Gud og evigheden for at manifestere sin egen uendelige magt.

Netop den magtstruktur er Malene Landgreen interesseret i at pille ved. Og når jeg står her i havesalen og kigger ned over det hyperveltrimmede baroklandskab med skov så langt øjet rækker, lader hun evigheden bremse op af et enormt lærred bemalet med bladguld og pasteller, tager ejerskab på barokanlægget og skaber sine egne rum. For mig bremser hendes lærred ikke haven op, men forstørrelser den og skaber nye udsigter, som jeg har lyst til at gribe ud efter og nærme mig.

Men først må jeg få hold på malerierne i haveafsalen, der også er i lystig dialog med barokken. På fire værker har hun malet bueslag og geometriske former, hun har hentet i havens arkitektur, og sat draperede transparente tekstiler foran, som en hilsen til det dramatiske barokmaleri med den tunge farveskala. Her indgik også ofte et forhæng med draperede folder, der inviterede ind til en verden, hvor patriarkalske magtstrukturer kunne spille med musklerne.

Malene Landgreen er tydeligvis frygtløs og abstrakt legende i sine versioner med de flortlette materialer og lyse farver - måske fordi hun er en erfaren kunstner udi stedsspecifikke

udsmykninger i store formater, som hun efterhånden har efterladt op mod 80 af på både private og offentlige adresser.

I rummet efter havesalen genoptager hun sine guirlandemalerier, der alle sammen er skabt uden at røre ved én eneste pensel, men så fint afstemt af de farvede gazestykker, at jeg taber pusten én gang til.

Udsyret 70er-æstetik

Samme leg genoptager hun i barokhaven med de skarpt klippede hække og snorlige stier, hvor hun har udstyret havens skulpturer af fuldfede englebasser og guder med sine transparente gazestoffer, der blæser i vinden og får dem til at ligne vimpler eller demoskilte. Jeg ville nok have passeret lynhurtigt forbi havens skulpturer, hvis det ikke var for de udsyrede 70er-batikvimpler, der giver skulpturerne så meget liv, at de stivnede stenansigter pludselig bliver personlige, nærmest cool og sine steder en smule provokerende på den morsomme måde.

Malene Landgreen kommer fra punkmiljøet og har været aktiv i gadeteater i 1970erne og -80erne. Måske der ligger en småflabet rest gemt her fra hendes gamle ild. Hendes intense arbejde med farver, linjer og transparens ender i al fald i eksperimenterede næsten performativ former, hvor vi selv må danne vores forståelse.

Selv beskriver hun sit samlede oeuvre, der går tilbage til 1994, hvor hun blev uddannet på Det Kongelige Danske Kunstakademi, som »et vokabularium over revolutionære ambitioner«. Måske er ambitionen her at lade englene og gudernes revolutionære kamp repræ-

I den nordiske senbarokhave har Malene Landgreen sparket liv i de forstenede engle og guder ved at give dem smårevolutionerende hippieflag i deres hænder for at løsne op for senbarokkens aristokratiske tankegang. Foto: PR

»Lærredernes monumentale størrelser og farver frisk fra fad går lige durk i kroppen og sætter min hjerne på arbejde.«

sentere et farvemanifest, der løsner op og frigiver barokhavens stiliserede rammer, som engang alene tilhørte eliten - her i bedste hippiestil. Jeg trækker let på smilebåndet og nyder hendes prikken til barokkens storhedsvanvid.

Tredje del af udstillingen er ikke helt så uforglemmelig, men en fin leg med omgivelserne. Med en enorm samling af genbrugstallerkener i alskens mønstre og stilarter danner Malene Landgreen to skulpturer. Foran huset bliver stabler af porcelænstallerkener til en smuk og vaklende skulptur af søjler, omme i barokanlægget har hun lagt sirlige rækker af tallerkener op i mønster, der igen taler sammen med barokarkitekturens struktur. Set oppefra - og dét kan man på en droneoptagelse i en lille film, som vises i Gl. Holtegaards indgangsparti - folder barokhaven sig suverænt ud - nu også med Malene Landgreens touch af kuriøse tallerkener, der er ved at synke nede mellem det vildtvoksende græs. Som i *land art* tager hendes installation form efter landskabet og vil ændre sig over tid.

Samme dag, jeg er forbi, vil Malene Landgreen komme og tage stilling til, om hendes værk er fri *land art* eller et kontrolleret værk, der skal trimmes med samme maskiner, som dem en gartner går og omformer træerne til kuber og kupler med. Fuglene har besluttet sig. De sidder og drikker vand i de rundede tallerkener, som regnvejret har fyldt op.

Jeg er fyldt op af Malene Landgreens friggivende grønne farve og de cool buttede engle, som slukker min tørst på dagen. Det er ikke for ingen sags skyld, at netop her i 2022 har modtaget Thorvaldsen Medaljen.